

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce A.D.R., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, Na Zlatnici 301/2, Praha 4,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, Závodní 353/88, Karlovy Vary,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, čj. 2401/DS/15-3

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, čj. 2401/DS/15-3, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se v zákonem stanovené lhůtě žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.8.2015, čj. 2401/DS/15-3 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 19.6.2015, čj. 9940/OD-P/15 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž bylo rozhodnuto ve spojených řízeních o pěti správních deliktech, že se žalobce dopustil jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volkswagen Passat, registrační značky ..., pěti tam uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (*dále jen*

„silniční zákon“). Jednalo se o správní delikty, ke kterým mělo dojít ve dnech 22.4.2014, 5.4.2014, 28.5.2014, 25.4.2014 a 28.4.2014. Žalobce rovněž požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Ad přestupek ze dne 5. 4. 2014 a 28. 5. 2014

Ve věci údajného přestupku ze dne 5. 4. 2014 správní orgán nejprve vyhotovil výzvu k úhradě určené částky, kterou doručil provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas. Prvostupňový správní orgán následně věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Dle žalobce měla být věc odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel. Správní orgán tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona má takové právo jen v případě, že je šetření přestupku odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. V napadané věci však byl přestupek odložen dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; nesprávné uvedení důvodu odložení v záznamu o odložení věci na toto nemá vliv, neboť důvod odložení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je prioritní k § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Prvostupňový správní orgán vyjádření žalobce fakticky ignoroval s tím, že bylo účelové, když žalobce měl tvrdit rozporuplné skutečnosti. Žalobce namítal, že žádné rozporuplné skutečnosti netvrdil. Žalobce ve vyjádření ze dne 6.6.2014 uvedl osobu řidiče, čímž dostal povinnosti ukládané ve výzvě k úhradě určené částky. Poté, co byl vyzván k podání vysvětlení, odepřel dne 30.7.2014 výpověď, neboť nechtěl dále vypovídat v neprospěch pachatele přestupku. Tvrzení správního orgánu tak není ničím podložené.

Stejně nedostatečně postupoval správní orgán při zjišťování totožnosti pachatele přestupku ze dne 28. 5. 2014. Žalobce zde taktéž uvedl osobu řidiče a v reakci na výzvu k podání vysvětlení odepřel výpověď, neboť nechtěl osobě řidiče dále uškodit. Žalobce se neztotožnil s vyjádřením prvostupňového správního orgánu o účelovosti svého jednání, neboť na jednání žalobce není nic účelového. Prvostupňový správní orgán i v tomto případě věc odložil nesprávně, tj. dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, ačkoliv věc měla být odložena dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku zemřel.

K údajnému přestupku ze dne 5. 4. 2014 žalobce dále uvedl, že se řidič vozidla nedopustil přestupku tím, že by zaparkoval vozidlo v úseku platnosti dopravní značky IP 13c - parkoviště s parkovacím automatem - bez zakoupení parkovacího lístku. Vozidlo totiž nebylo zaparkováno v úseku platnosti této dopravní značky. Součástí fotodokumentace je sice fotografie zachycující dopravní značku IP 13c, tato dopravní značka (a stejně tak fotografie) ale nemá žádnou souvislost s místem, kde řidič zaparkoval, ani správní orgán žádnou takovou souvislost nepopsal v odůvodnění rozhodnutí, ač tak byl povinen (hodnocení důkazů ve vzájemné souvislosti). Žalobce předložil fotografii s označením místa, kde řidič skutečně zastavil vozidlo. Z fotografie je jasné vidět, že řidič již nestál v působnosti dopravní značky IP 13c, což při porovnání s touto fotografií dokazují i fotografie ze spisu. Fotografie ve spise

jsou nicméně natolik „šikovně“ pořízené, že bez znalosti konkrétní dopravní situace není možné jasně určit, kde konkrétně vlastně řidič stál. Z fotografie žalobce (příloha žaloby pojmenovaná „fotografie místa přestupku ze dne 5. 4. 2014“) je zřejmé, že řidič vozidla se žádného přestupku nedopouštěl (přenosná značka „zákaz zastavení“ na daném místě dne 5. 4. 2014 nestála). I kdyby žalovaný tvrdil, že řidič se stejně dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, když s vozidlem stál blíže než 5 metrů přechodu pro chodce, žalobce namítal, že i když se řidič dopouštěl přestupku v rámci jedné právní kvalifikace, přestupek musel být jasně vymezen. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona je vymezena jako „(fyzická osoba se dopustí přestupku) jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona“, kdy povinnosti jsou „roztroušeny“ po celém silničním zákoně. Je tedy zřejmé, že musí být jasně (a především správně) určeno, jakou povinnost řidič vozidla porušil. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec čj. 60 A 10/2014 – 33, ze dne 9. 4. 2015: *„Protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obsahuje normu odkazující, a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena.“* Stejný názor vyjádřil i zdejší soud v rozsudku čj. 17 A 48/2014-44, ze dne 30. 9. 2015.

Dle žalobce je výrok prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelný, když ve výroku bylo řidiči, respektive provozovateli vozidla, kladeno za vinu jiné porušení povinností, než k jakému ve skutečnosti došlo.

*Ad přestupek ze dne 5. 4. 2014, 22. 4. 2014 a 28. 5. 2014
nespecifikování místa spáchání ve výroku rozhodnutí*

Ke skutkům spáchaným ve dnech 5.4.2014, 22.4.2014 a 28.5.2014 žalobce namítal, že ve výrocích prvostupňového rozhodnutí [tj. v částech výroku a), b) a c)] nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Dle § 77 zákona o přestupcích *„Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“* Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v obci Karlovy Vary, na ulici Dr. Davida Bechera“. Parkování v ulici Dr. Davida Bechera je upraveno různými dopravními značkami. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích ulice Dr. Davida Bechera proto bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku, např. udáním čísel popisných domů, v jejichž blízkosti byl automobil zaparkován. Vozidlo žalobce totiž mohlo být v ulici Dr. Davida Bechera zaparkováno např. na parkovacích místech

rezervovaných pro „K.H.“ (6 parkovacích míst) či na místech rezervovaných pro „Connexion Groupe a.s.“ (4 místa), kde řidič vozidla mohl parkovat bez parkovacího lístku. V takovém případě by se pak řidič nedopouštěl přestupku a provozovatel vozidla by nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Není přitom rozhodující, že z fotografií založených ve spise lze ve většině případů určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Povinností obviněného z přestupku, respektive správního deliktu, není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán a porovnávat fotografie ze spisu s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. v ulici; naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. Zároveň, pokud by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v ulici Dr. Davida Bechera, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla.

K tomu žalobce odkazoval na rozsudek NSS ze dne 11.9.2015, čj. 2 As 111/2015–45, který řešil situaci, kdy bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava parkování: *„V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“. K tomu Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“* Dle žalobce je výrok napadeného rozhodnutí nesrozumitelný, což je důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s., neboť nyní posuzovaný případ se od věci posuzované v rozsudku čj. 2 As 111/2015–45 liší toliko šedesátimetrovým (desetiprocentním) rozdílem v délce vymezeného úseku popisem místa přestupku.

Žalobce dále odkázal na rozsudek NSS čj. 9 As 80/2014-39 ze dne 10.12.2014, kde bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost výroku, kde absentoval přesný popis místa protiprávního jednání, cit: „*Jak totiž vyplynulo ze správního spisu (ze slovního popisu v záznamu o přestupku obsahujícího fotografie z radarového měření a rovněž z oznámení o přestupku ze dne 25.5.2012 podepsaného zasahujícími policisty a stěžovatelem), radar byl v Ostrově nad Oslavou umístěn na komunikaci I/37 u budovy čísla popisného 154. ... Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže však nic změnit na důvodnosti námitky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu jasné patrné je.*“

Žalobce odkázal také na rozsudek NSS ze dne 23.11.2010, čj. 4 As 28/2010-56: „*V první řadě je třeba správním orgánům vytknout, že řádným způsobem nebylo označeno, resp. specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla Škoda Octavia. Podle Nejvyššího správního soudu policisté sice v zásadě shodně zakreslili do mapy Frýdku-Místku místo, kde prováděli měření rychlosti a toto místo také specifikovali, nicméně Nejvyššímu správnímu soudu není ani přesto zřejmé, kde přesně je značka signalizující konec obce, resp. jaká je vzdálenost místa měření rychlosti od konce obce. Vyjádření policistů a následně i správních orgánů obou stupňů, že tato značka se nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana S. je v tomto ohledu pro Nejvyšší správní soud zcela nevypovídající. Tato vyjádření sice svědčí o tom, že správní orgán a policisté vědí, kde přesně je značka signalizující začátek či konec obce, nicméně toto nemusí vědět stěžovatel. Navíc tato skutečnost nenašla své vyjádření ani v obsahu spisu, kde by mohla být kupř. vyznačena v založené mapě. V důsledku toho nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. K vyvrácení takové námitky by posloužila rekonstrukce, která však provedena nebyla. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že patrně se místo měření rychlosti mohlo nacházet i v blízkosti značky označující konec obce, takže jeho přesný popis a určení bylo namístě i kvůli určení míry společenské nebezpečnosti přestupku (bližší srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS).*“ V uvedeném případě bylo místo měření (a tak i místo spáchání přestupku) stanoveno obdobně nekonkrétně: „*dne 26. 9. 2008 v 19.45 hod., jel s vozidlem Škoda Octavia, X, na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek, nedovolenou rychlostí*“.

Ad přestupek ze dne 25. 4. 2014

Údajného přestupku dne 25.4.2014 se měl řidič dopustit tím, že stál ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky. Správní orgán však nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně stál méně než 5 metrů od hranice křižovatky. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu. Úřední záznam ale nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 96/2008, ze dne 22.1.2009: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký*

výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Skutečnost, že by řidič stál blíže, než 5 metrů od hranice křižovatky, není zřejmá ani z fotografií z místa spáchání údajného přestupku. Z fotografií není vůbec zřejmé, že by v blízkosti vozidla žalobce byla nějaká křižovatka, natož konkrétně křižovatka ulic Horova a Varšavská. Ve spise tak absentuje jakýkoliv důkaz o tom, že by se řidič vozidla dopustil vytýkaného přestupku. Strážníci zasahující hlídky Městské policie Karlovy Vary nijak nezměřili vzdálenost mezi vozidlem žalobce a hranicí křižovatky ulic Horova a Varšavská. Skutečnosti obsažené v úředním záznamu tak nejsou nijak podloženy.

Vzhledem k tomu, že není nijak prokázáno, že by se stal samotný přestupek, nemohl se stát ani správní delikt provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Žalobce, tj. provozovatel vozidla, tak byl za tento skutek potrestán nezákonně.

Ad přestupek ze dne 28. 4. 2014

Přestupek dne 28.4.2014 řidič vozidla spáchal údajně tím, že nerespektoval dopravní značení V12c (zákaz zastavení). Žalobce odkázal na argumenty obsažené v části nespecifikování místa spáchání přestupku. Stejně jako v případě přestupků spáchaných ve dnech 5.4.2014, 22.4.2014 a 28.5.2014 na ulici Dr. Davida Bechera, ani v tomto případě prvostupňový správní orgán v rozhodnutí konkrétně nespecifikoval místo spáchání přestupku. Pouze uvedl, že se řidič přestupku dopustil na ulici Varšavská, která je dlouhá více než 300 metrů a je zde odlišná úprava parkování. V duchu citované judikatury tak bylo nezbytné, aby prvostupňový správní orgán specifikoval místo spáchání přestupku co nej přesněji.

Řidič vozidla nestál v působnosti dopravní značky „zákaz zastavení“, ale „zásobování 30 min“. I z fotografie z místa přestupku „15880_2014_4.jpg“ (strana 83 spisu) je zřejmé, že přímo za vozidlem žalobce je umístěna nějaká dopravní značka. Ve spise (pravděpodobně úmyslně) již ale není dopravní značka vyfocena ze své přední strany tak, aby byl zřejmý její význam. Na podporu svého tvrzení předložil žalobce fotografii z daného místa, která sice není příliš kvalitní, text dopravní značky je ale čitelný a je tak zřejmé, že pokud řidič vozidla na daném místě neparkoval více než 30 minut a zároveň prováděl zásobování, nedopouštěl se přestupku. Řidič vozidla přitom na daném místě stál pouze 5 minut, což mohla být přesně ta doba, kterou potřeboval k tomu, aby z auta vyndal náklad a donesl ho do příslušné provozovny. Dle žalobce tak ani ve věci tohoto skutku nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

Ad správní řízení jako celek

Prvostupňový správní orgán nijak neodůvodnil uložení pokuty na samé horní hranici zákonného rozmezí. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je ale základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí správní orgán v případě správního trestání v odůvodnění uvést, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši a musí zohlednit a odůvodnit veškerá zákonem stanovená kritéria pro stanovení sankce, případně vyložit, proč určité kritérium v dané věci aplikovat nelze (k tomu

např. rozsudky NSS čj. 5 A 154/2002-51, ze dne 31. 3. 2004; čj. 9 As 66/2009-46 ze dne 24.6.2010 a čj. 2 Afs 135/2009-97, ze dne 17.8.2010). Prvostupňový správní orgán neuvedl jediný důvod, proč byla sankce uložena v nejvyšší možné výši. Dle žalobce měla být výše sankce na samé spodní hranici zákonného rozpětí, a to ve výši 1.500 Kč.

Dle žalobce jsou všechny delikty již promlčeny. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu srov. Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5: *„Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučíme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení In dubio mitius“*.

Usnesením k doplnění odvolání ze dne 15.7.2015, čj. 11243/OD-P/15, správní orgán žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže usnesení zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřuje žalobce v § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011, čj. 2 As 99/2010-67: *„K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“* Žalobce přitom nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně ex officio, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.

Dle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť jeho vydání nepředcházely zákonné kroky prvostupňového správního orgánu a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno. Vzhledem k tomu, že všechny delikty již byly promlčeny, řízení mělo být zastaveno.

III. Vyjádření žalovaného

K první výzvě soudu (doručené žalovanému 10.12.2015) žalovaný sdělil (doručeno soudu 29.1.2016), že zamýšlí uspokojit žalobce jako účastníka řízení po podání žaloby ve správním soudnictví podle § 153 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*). Tento jeho záměr vychází ze změny zákona o silničním provozu účinné od 7.11.2014, jíž byl upraven zánik odpovědnosti za správní delikt i u fyzických osob, přičemž v řízení o správním deliktu fyzické osoby, zahájené před dnem účinnosti změny, se postupovalo podle předchozí úpravy zákona. Jelikož v předmětné věci hodlá žalovaný vydat rozhodnutí, kdy bude prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti, požádal žalovaný v souladu s § 153 odst. 2 správního řádu písemností ze dne 14.1.2016 nadřízený správní orgán, tj. Ministerstvo dopravy, o vydání souhlasu s postupem dle § 153 správního řádu.

K opakované výzvě soudu (doručené žalovanému 3.3.2016 a následně 16.3.2016), zda žalovaný stále zamýšlí žalobce uspokojit, žalovaný sdělil (doručeno soudu 21.3.2016), že byla žádost o souhlas nadřízeného správního orgánu spolu se spisovou dokumentací doručena Ministerstvu dopravy dne 18.1.2016 a žalovanému se doposud dotazem u Ministerstva dopravy nepodařilo zjistit, v jaké fázi rozpracovanosti se žádost žalovaného nachází. Po zjištění jakékoliv informace bude žalovaný soud informovat.

K výzvě soudu (doručené žalovanému 3.6.2016), v jaké fázi se nachází řízení před žalovaným (tj. zdali s uspokojením žalobce souhlasil i nadřízený správní orgán, či zda žalovaný již postupoval způsobem stanoveným § 153 odst. 1 správního řádu), se žalovaný nevyjádřil. K urgenci vyjádření (doručené žalovanému 28.6.2016) žalovaný soudu sdělil (doručeno soudu 11.7.2016), že dotazem u Ministerstva dopravy zjistil, že z důvodu neuspokojivého personálního obsazení příslušného úseku dosud nebyla žádost žalovaného zpracována. Na základě telefonické urgency bylo Ministerstvem dopravy žalovanému přislíbeno urgentní vyřízení žádosti. Žalovaný současně sdělil, že na svém záměru uspokojit žalobce po podání žaloby stále trvá. Obdobně se žalovaný vyjádřil k další výzvě soudu (doručené žalovanému 23.8.2016) a sdělil (doručeno soudu 25.8.2016), že z důvodu stále přetrvávajícího neuspokojivého personálního obsazení příslušného úseku dosud nebyla žádost žalovaného zpracována. Na základě telefonické urgency bylo Ministerstvem dopravy žalovanému opakovaně přislíbeno urgentní vyřízení žádosti. Na záměru uspokojit žalobce po podání žaloby žalovaný stále trval.

Žalovaný byl soudem naposledy vyzván (výzva doručena 27.3.2017), aby obratem sdělil, v jaké fázi se nachází řízení před žalovaným (tj. zdali s uspokojením žalobce souhlasil i nadřízený správní orgán či zdali žalovaný již postupoval způsobem stanoveným v § 153 odst. 1 správního řádu). Žalovaný byl současně soudem vyzván, aby v případě, že nedošlo k uspokojení žalobce ve lhůtě dvou týdnů soudu předložil originál správního spisu týkajícího se dané právní věci. Současně soud žalovaného poučil, nebude-li mu správní spis týkající se dané právní věci ve stanovené lhůtě předložen, soud napadené rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“* „nebo „soudní řád správní“) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalovaný na to soudu sdělil (doručeno soudu 29.3.2017), že přípisem ze dne 7.2.2017

(připojeným k vyjádření) požádal Ministerstvo dopravy o vyjádření, v jaké fázi rozpracovanosti se žádost o vydání souhlasu k uspokojení žalobce po podání žaloby nachází. Ke dni podání tohoto vyjádření nebylo žalovanému doručeno žádné vyjádření týkající se jeho žádosti ze dne 14.1.2016. Žalovaný rovněž sdělil, že na svém záměru uspokojit žalobce po podání žaloby stále trvá. Správní spis však soudu nepředložil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Podle § 74 odst. 1 s.ř.s. předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě; k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku.

Na základě citovaného ustanovení soudního řádu správního předseda senátu uložil žalovanému opakovanými výzvami uvedenými výše, aby v tam stanovených lhůtách přeložil soudu k této spisové značce správní spis a své vyjádření k žalobě. Vyjádření žalovaného spočívalo opakovaně v tvrzení o záměru uspokojit žalobce po podání žaloby podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož *domáhá-li se žalobce ve správním soudnictví zrušení rozhodnutí správního orgánu, lze jej uspokojit změnou nebo zrušením tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení*. Žalovaný proto předložil nadřízenému správnímu orgánu (Ministerstvu dopravy) správní spis v souladu s § 153 odst. 2 správního řádu, podle něhož *k řízením podle odstavce 1 je příslušný žalovaný správní orgán. Vydát rozhodnutí může jen se souhlasem nadřízeného správního orgánu; v případě, že je třeba před vydáním rozhodnutí doplnit řízení, je souhlasu nadřízeného orgánu zapotřebí již k zahájení řízení*. I za této situace však bylo povinností žalovaného, jako účastníka daného soudního řízení, k výzvě soudu ve smyslu § 74 odst. 1 s.ř.s. předložit soudu správní spis. V poslední výzvě doručené žalovanému 27.3.2017 byl žalovaný vyzván, aby v případě, že by nedošlo k uspokojení žalobce ve lhůtě dvou týdnů, soudu předložil originál správního spisu týkajícího se dané právní věci. Současně soud žalovaného poučil, nebude-li mu správní spis týkající se dané právní věci ve stanovené lhůtě předložen, že napadené rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Uvedené poučení soudu vychází z § 36 odst. 1 s.ř.s., podle něhož *účastníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu*. K předložení správního spisu tak ponechal soud žalovanému dostatečný časový prostor (od první výzvy doručené žalovanému 10.12.2015 do lhůty dvou týdnů stanovené v poslední výzvě doručené žalovanému 27.3.2017) a poučil jej o následcích nesplnění jeho procesní povinnosti předložit soudu správní spis. Za této situace je pro žalovaného následný postup soudu v této právní věci, jak je uveden dále, předvídatelný (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2005, čj. 3 As 6/2004, dostupný na www.nssoud.cz).

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je povinností soudu vycházet podle § 75 odst. 1 s.ř.s. *ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu,*

podle § 75 odst. 2 s.ř.s. *přezkoumat napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů.*

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

Žalovaný ani po opakovaných výzvách soudu a poučení o následcích nesplnění povinnosti předložit soudu správní spis ve smyslu § 74 odst. 1 s.ř.s., správní spis soudu nepředložil. Soud proto nemohl posoudit důvodnost žaloby vycházející podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, neboť s ním bez znalosti obsahu správního spisu nebyl obeznámen. Nemohl bez znalosti obsahu správního spisu podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumat napadený výrok rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Dospěl proto k závěru avizovanému v poslední výzvě žalovanému, že je napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěr

Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí, zrušil jej proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vady řízení bez jednání rozsudkem.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení bylo rozhodováno podle § 60 odst. 3 věta druhá s.ř.s., podle něhož *bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.* Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zastoupení advokátem. Náhradu těchto nákladů soud žalobci přiznal ve výši 11.228 Kč.

Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby), tj. včetně paušální částky 6.800 Kč. DPH z této částky činí 1.428 Kč. Odměna advokáta tak činí 8.228 Kč. K odměně advokáta bylo připočteno 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí 11.228 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám zástupce žalobce, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 20. dubna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová